

Het Grote Gouden
**MUSEUMBOEK VAN
AMSTERDAM**

RUBINSTEIN

Camille kijkt naar het schilderij. Het jongetje op het schilderij kijkt terug... en dat jongetje is hij zelf. Het lijkt een beetje alsof hij in een spiegel kijkt. Camille ziet geel, groen, blauw, rood...

‘En, kleine jongen, vind je het mooi?’ vraagt meneer Vincent.

‘Ik vind het heel mooi,’ zegt Camille.

‘Geweldig!’ roept Camilles vader. ‘Het lijkt sprekend op onze Camille.’

‘En wat vindt u er van?’ vraagt meneer Vincent aan Camilles moeder.

‘Ik vind het prachtig,’ antwoordt ze. ‘Maar één ding is anders...’

‘Hoe ik al die mensen op het doek krijg?’ lacht Rembrandt. ‘Ik maak het schilderij heel groot. Bovendien zet ik sommige mensen voor en anderen achter. Zo hoef ik niet iedereen helemaal te schilderen.’

‘Maar wie zet je dan voor?’ vraagt Niesje. ‘En wie zet je achteraan?’

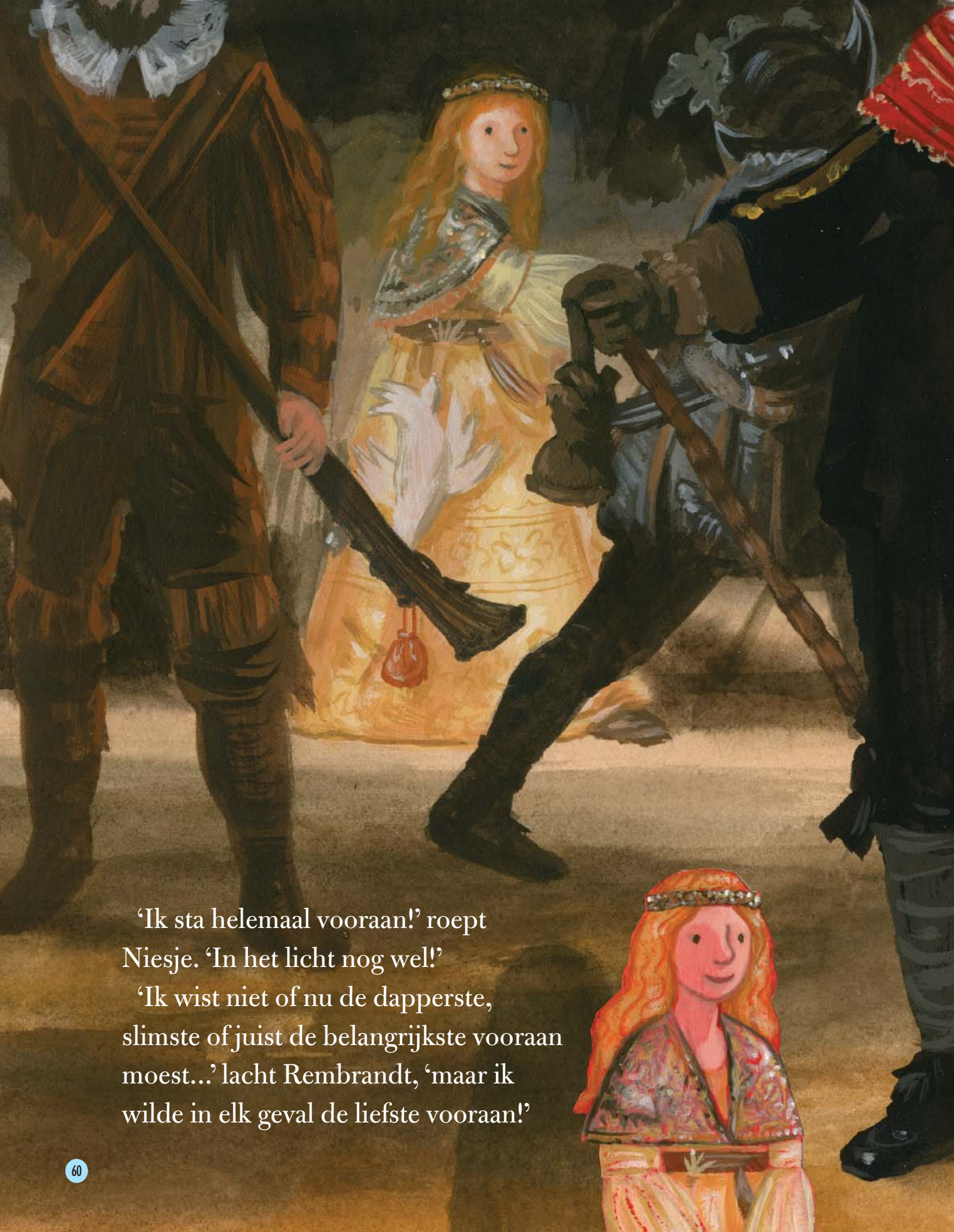
‘Tja,’ zegt Rembrandt.

‘Dat weet ik nog niet.’

‘Ik sta helemaal vooraan!’ roept Niesje. ‘In het licht nog wel!’

‘Ik wist niet of nu de dapperste, slimste of juist de belangrijkste vooraan moest...’ lacht Rembrandt, ‘maar ik wilde in elk geval de liefste vooraan!’

‘Naar restaurant Luilekkerland
voor een kopje koninginnensoep,
voor mezelf en voor mijn roeiers
van de koninklijke sloep.’

Midden in de stad staat een groot
gebouw. Het staat vol mooie, vreemde,
verrassende, *scheve*, rechte,
breek-bare, STEVIGE, *kleine*, **enorme**,
lichte, donkere, nieuwe en niet meer
zo nieuwe dingen.
Die zijn om naar te kijken.

Als het dag is, komen
de mensen op bezoek.
Ze komen voor de
schilderijen en de
beelden en de foto's
en de vazen en de
schalen en de
tekeningen en nog veel
meer. Ze komen om
goed te kijken naar
wat er te zien is.

Houtje is ook om naar te kijken.

Hij is van hout en rode verf gemaakt,
met zwarte ogen,

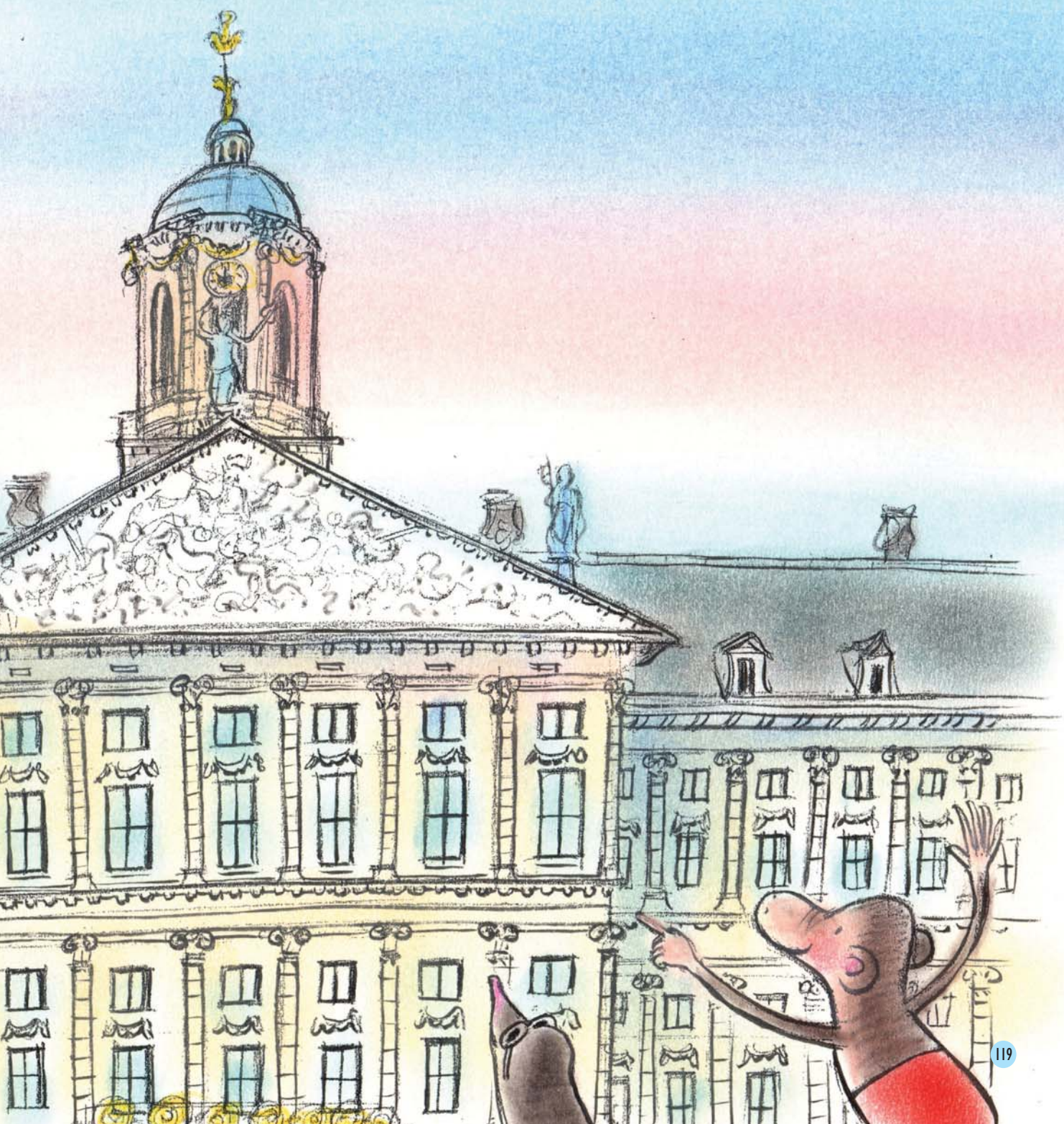
een zwarte mond
en zwarte beentjes.

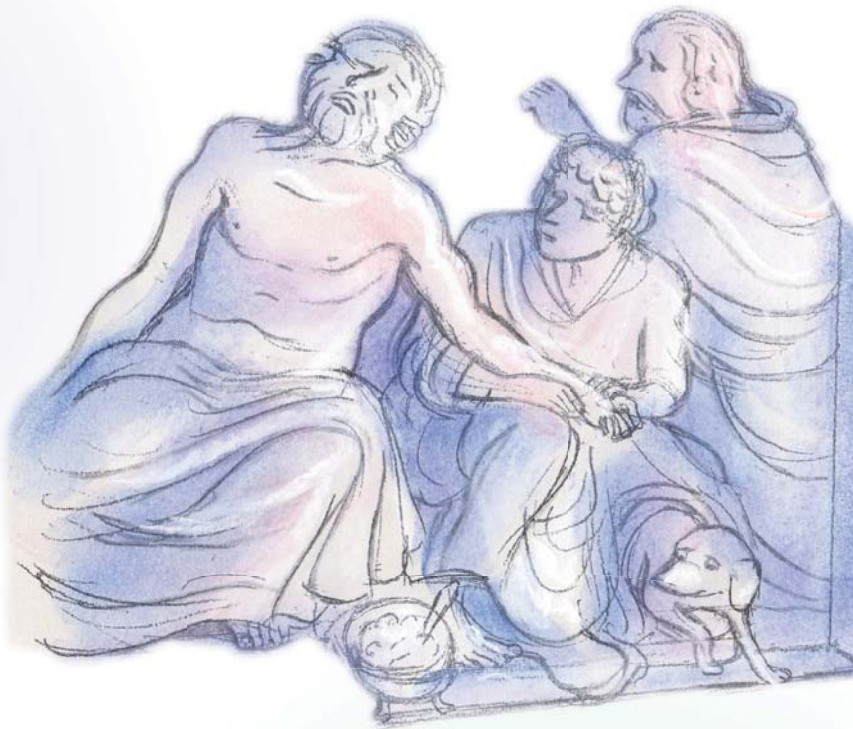

‘Mol, kijk! Daar wil ik wonen!’
‘Ja, Aap, daar wil iedereen wel wonen.
Dat is het Koninklijk Paleis.’
Aap en Mol zijn een dagje in Amsterdam.
Ze hebben al veel gezien, maar dit paleis
vinden ze wel heel bijzonder.
‘Mol, ik bedoel dat huisje daarboven.’
Aap wijst naar het torentje van het paleis.
‘Dat is nog mooier dan mijn boomhut. En
veel hoger ook. Kom mee, dan klimmen we
erheen.’
Mol kan helemaal niet klimmen, hij
wil met de trap. Ze glippen tussen de
bezoekers door het paleis binnen.

Deze marmeren beeldengroep is te zien in de Vierschaar, de ruimte waar vroeger het doodvonnis werd uitgesproken.

Vroeger was **het Paleis** het stadhuis van Amsterdam. De eerste steen werd gelegd in 1648.

Atlas staat binnen en buiten het Paleis. Binnen is hij gemaakt van gips, buiten van brons. Op zijn rug draagt hij de hemelbol met alle sterren.

Het is maar vijf minuten varen.
Ogen komen ze tekort.
Het station, het filmmuseum
en iets wat een dancing wordt.

Ze slingeren driftig door de drukte.
Knap zoals Henk de weg hier weet.
Daar heb je de bioscoop al,
die de Toverlantaarn heet.

‘Al haar dromen zijn onze kansen’

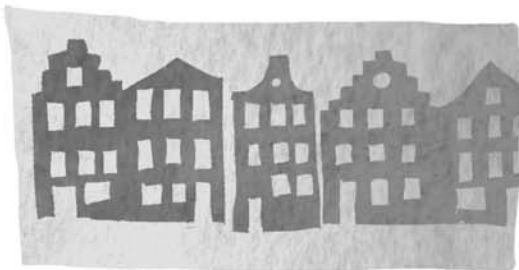
Emma Thompson,
Anne Frankhuis, 1 februari 2006

Anne Frank leefde in een tijd waarin de heersers van toen niets moesten hebben van liefde, lachen en blijdschap. Integendeel, het was een duistere tijd van angst en oorlog. Net als Anne werden er miljoenen vaders en moeders, dochters en zonen vermoord, alleen maar omdat er mensen waren die een hekel aan hen hadden.

Gelukkig liet Anne iets voor ons na: een schitterend dagboek. De rijmpjes in dit boek zijn geïnspireerd op Annes ideeën en dromen die ze had, maar waarvoor ze niet de kans kreeg ze waar te maken.

Dit boek gaat over liefde, vreugde en vrijheid en de paar wonderlijke dingen die je kunt doen om het leven wat vrolijker te maken.

Het herinnert ons er ook aan het leven een beetje lichter te maken, zelfs in tijden waarin alles duister lijkt... net als Anne heeft gedaan.

Net als **A**nne...

sta ik graag bij het raam en wens met een lach
de mensen op straat een vrolijke dag.

Als je gaat trouwen wil je natuurlijk de mooiste en feestelijkste kleren aan. En die hebben Marten en Oopjen nog niet.

En dan is het grote moment eindelijk aangebroken. Marten en Oopjen gaan trouwen. De kerk zit vol met hun familie en vrienden.